

GLOSE

UMIK JOSIPA VIDMARJA. S svojim klavrno neduhovitim, dolgo-veznim člančičem „Ocvirk pod Zvonom“ v aprilskem zvezku „Sodobnosti“ je Josip Vidmar do dna razgalil svojo idejno nemoč in se umaknil v tisto območje slabokrvne vizionarnosti in neokusnega izgovarjanja, ki jasno priča o neutemeljenosti vseh letošnjih izpadov „Sodobnosti“ na „Ljubljanski Zvon“ in na njegove sotrudnike. Za izjavo, da ljudi, ki jih „ima v mislih“ in ki jih je „imel v mislih“ pri napadu na letošnji „Zvon“, „ni iskati med njegovimi“ (to je „Zvonovimi“ sedanjimi) „sotrudniki, vsaj ne med sotrudniki v pravem pomenu besede“, sem Vidmarju globoko hvaležen, zlasti zato, ker me je skušal neupravičeno tirati „pred zgodovino“ in ker je hotela „Sodobnost“ po krivici oblatiti nekatere „Zvonove“ sotrudnike in njih delo. Ali ni že dovolj jasno, da je bil ves umetno narejeni vik in krik pri „Sodobnosti“ le demagoško zavijanje resnice brez prave vsebine in podlage? Sicer pa naj glede tega Vidmar kar sam opravi „pred zgodovino“ s svojo „literarno častjo in dostojnostjo“, s katero me tako rad straši in preganja. Z obema člančičema proti „Zvonu“ je dokazal zgolj to, da se je bolešno boril z nekimi vodenimi prividi in streljal tako nerodno, da je krepko zadel samega sebe.

Vsak pošten in pravičen bralec je iz mojega stavka, kjer govorim, da je v „Zvonu“ „vsaj toliko prave svobode kakor v legendi o politično neodvisni „Sodobnosti“, kaj lahko razbral, da pri tem nisem mislil na nikako materialno navezanost Vidmarjeve revije na neko politično stranko, pač pa na njeno idejnopolitično opredeljenost, ki je tudi Vidmar ne more zanikati, ako dobro pozna Lebnov članek „Bajka in resnica“ in nekatere druge članke v letošnji „Sodobnosti“. Vsako drugovrstno zavijanje pa priča le o tem, da se J. Vidmar kaj slabo zaveda, kam je usmerjena idejnopolitična miselnost lista, ki ga urejuje, in da ne vidi niti deset korakov pred seboj v svoji sodobniški zavzetosti, ki mu je zmešala že tako neurejeno in brezglavo politično ideologijo. Zato naj nikar ne stavlja brez potrebe v nevarnost mojo čast za ceno svoje lastne. Toda kaj njemu, ki še vedno stoji neomajno na Arhimedovi točki in se — slep za probleme današnjih razklanih dni — vdaja nekim senilnim vizijam!

Anton Ocvirk.

LITERARNI DILETANTIZEM. V aprilskem zvezku „Sodobnosti“ je priobčil Josip Vidmar povsem nepodprto, svojevoljno oceno moje knjige „Razgovori“. Brezplodno bi bilo, ako bi se hotel spuščati v kaos Vidmarjevega razmišljanja o razgovoru kot literarni obliki, saj nima o tem predmetu niti pravega pojma niti zadostnega znanja. Opozoriti pa hočem na neke druge, bolj važne stvari, ki sem jih razbral iz tega slabotnega „kritičnega“ poročila. Predvsem je zanimivo to, da J. Vidmar ne pozna niti enega izmed teh pisateljev, niti približno ne, kaj še v celoti in izčrpno. Nekateri med temi — zlasti Šestov, Maurois, Hazard in Duhamel — pa so mu povsem neznani. Kajti, ako je kdo prebral eno knjigo G. Duhamela („Prizori iz bodočega življenja“), N. Berdjajeva ali A. Gidea („Tesna vrata“), nikakor še ne more trditi, da pisatelja v resnici pozna v njegovem bistvu. Kljub temu si pa Vidmar upa trditi, da nisem predstavil „prav za prav nobene izmed“ teh osebnosti „plastično in zavestno spoznane v njenem skritem bistvu“. Taka sodba je tedaj res le prazna fraza, ki priča o kritikovi zavestni nadutosti. Vsakdo bi namreč ob tej sodbi